

IV

МОМИ САМОДИВИ. МОМЦИ СТРОЙНИ И НАПЕТИ. СЛАВАТА НА БЪЛИЦА. ПЕТЪ СВАТБИ ИЗВЕДНАЖЪ. РАДОСТЪ И ВЕСЕЛБИ.

Минаваха години следъ години. Децата въ новото планинско село растѣха здрави и красиви. Нѣкои отъ тѣхъ вече бѣха моми и ергени. Момитѣ израстнаха стройни, хубави, съ дълги коси, съ чудни усмивки, бѣли лица, извити вежди. Тѣ растѣха срѣдъ горитѣ, съ пѣсни и смѣхъ. По самодивскитѣ поляни берѣха и ядѣха алени малини и сладки ягоди и израстнаха като горски самодиви.

А момцитѣ израстнаха едри, красиви, стройни, напети и здрави юнаци. Тѣ растѣха въ планината, докато бѣха малки, а после и изъ полето — въ постояненъ трудъ, въ работа да подпомогнатъ бацитѣ и майкитѣ си.

Съ трудъ, постоянство, сговоръ, пѣсни, смѣхъ и радостъ живѣеха всички въ новото село. Живѣеха, работѣха печелѣха и бѣха всички доволни, когато на голѣми празници се събираха заедно.

На печалби по селата изъ полето отиваха сега само по-младитѣ, само момцитѣ. Бацитѣ, майкитѣ и децата имаха доста работа горе въ селото. По чуднитѣ горски полянитѣ косѣха миризливо сѣно, събираха го и продаваха. Продаваха по селата още дърва за горене и греди за строене кѣщи.

А нивитѣ имъ лѣте се люлѣеха съ буйни жита, едри царевици и всичко, което раждаше благословената майка-земя въ планината.

Имаха вече волове, стадо овце и кози, имаха и коне, малки кончета и свине съ малки прасета.

Братята бѣха добри майстори-дюлгери. Тѣхнитѣ момци сѣщо станаха голѣми майстори и отъ много села викаха тия изкусни майстори да строятъ нови кѣщи. Тѣ отиваха, работѣха строеха, печелѣха. И всички, като пчели въ кошерь, носѣха припечеленото горе въ плани-